

KAREN VERMEIREN

Operazangeres

Zelfs als jong kind zong ik heel graag. Er kwam ook meer geluid uit dan bij leeftijdsgenoten. Een jeugdvriendin zei onlangs nog: "Als jij in de les notenleer begon te zingen, klonk dat maf, *keiluid* ook." Toen al had ik een operastem, maar pas veel later realiseerde ik mij dat daar mijn toekomst lag.

Pianiste worden, dat was mijn grote droom. Ik vond het fascinerend hoe vingers die over toetsen glijden hemelse klanken kunnen produceren; aan dat wonder wilde ik deelnemen. En ja, soms komen de dingen op het juiste moment op je pad. Op mijn zestiende bleek dat mijn handen te klein waren om een toppianiste te worden, maar tegelijkertijd kreeg ik van mijn leraren te horen dat mijn stem mijn ware talent was, doodzonde om daar niets mee te doen.

Mijn lichaam is mijn instrument. Wat mij altijd zal blijven intrigeren is hoe je met je stembanden en lucht klanken en vibraties kunt produceren die mensen raken. Wat er tijdens dat procedé in je lichaam gebeurt, de kracht, ja zelfs de macht die je voelt doordat je dat instrument beheerst. Daarmee leren omgaan is een werk van tientallen jaren, misschien wel een heel mensenleven.

Zingen leer je door te leven. Het is de enige manier om emoties geloofwaardig te kunnen overbrengen. Van al mijn zangleraren heb ik iets meegekregen, maar de basbariton Tom Krause heeft met zijn totaalpak veel voor mij in balans gebracht. Een heel spirituele man, die mij in contact bracht met yoga en meditatie. Voor mij was dat een keerpunt, het verschil tussen goed kunnen zingen en een artiest met een ziel worden.

Ook in de opera moet je aan het heersende schoonheidsideaal beantwoorden. Zeker nu het de regisseur is die de vertolkers kiest. Ik heb een redelijk 'grote' stem en ik vertolk zware rollen. Die zou ik niet kunnen uitzingen als ik graatmager zou zijn. In die evenwichtsoefening kreeg ik advies van Montserrat Caballé, een vrouw met veel humor die jonge artiesten steunt en hen graag in haar wijsheid laat delen. Van haar leerde ik hoe ik moest trainen om gewicht te verliezen zonder aan stemkwaliteit in te boeten.

Niemand kon emoties overbrengen zoals Maria Callas. Je hoeft haar zelfs niet te zien of het libretto te kennen om te weten waarover ze zingt. Dat vraagt een inleving die boven alles staat. Misschien was ze daardoor zo vroeg opgebrand, ze heeft ook veel meegemaakt. Maar eerlijk gezegd, ik had geen snik willen missen van wat ze ons gegeven heeft en waarvan we nog altijd kunnen genieten.

Ook ik heb de neiging om heel veel te geven, dat ligt in mijn aard. Wellicht gebruik ik bij het zingen iets te veel 'kapitaal'. Maar als ik die operaverhalen vertolk, word ik daar zo in meegezogen, dat ik moeilijk kan zeggen: tot hier en niet verder. Ik deel nu eenmaal graag, in de hoop dat het publiek zich herkent in mijn emoties, inspiratie opdoet en naar huis gaat met het gevoel dat het iets moois meegemaakt heeft.

Als het leven mij iets geleerd heeft, dan is het relativeren, op alle gebied. De vroege dood van mijn moeder, na tien jaar ziekte, drukte mij met mijn neus op de vergankelijkheid. Hier en nu moet het gebeuren. Anderzijds heb ik leren te aanvaarden dat sommige rollen niet voor mij weggelegd zijn. Dat is hard, zeker als je op een auditie je ziel hebt blootgegeven en de longen uit je lijf gezongen. Soms ben je gewoon niet het type dat ze zochten.

Op 11 december om 20.30 uur brengt Karen Vermeiren (32) in De Velinx, Dijk 111, Tongeren, samen met het Fidelio Strijkkwartet en verteller Jos Dom *Ode aan Maria Callas*. Info : www.develinx.be, www.caramuse.be, www.karenvermeiren.be
Fotolocatie : met dank aan Huis Happaert, Antwerpen, ruimte voor concerten, recepties, diners, persconferenties, incentives. Info en agenda : www.huishappaert.com